

set paa Flertallets Vædringsforslag. Det høje Thing vil have bemærket, at han i Gæ og Alt slutter sig til disse og egentlig kun ønsker, at der foretages en eneste ubetydelig Forandring, nemlig med Hensyn til Udeladelsen af et Citat af en Paragraf i Loven af 1870; jeg kan derfor ikke have nogen Anledning til at dvæle ved hans Foredrag, thi det indeholdt i det Væsentlige Svar til de Erindringer, der vare fremkomne fra et æret Medlem og Mindretallets ærede Ordfører. Smidlertid tror jeg dog at burde bemærke, at, forsaavidt den høitæredede Minister mente, at der i Flertallets Vædringsforslag under Nr. 9 til § 4 indeholdes en lille Unøiagtighed, da er det neppe ganske rigtigt. Han mente, at der vilde fremkomme en Pleonasme ved at optage Ordene: „igjen udlægges til Bondebrug“, idet der da formentlig i Lovforslaget vilde komme til at staa, at Bondejorden „atter igjen“ skal udlægges til Bondebrug, men dette er ikke rigtigt. Den høitæredede Indenrigsminister har nemlig vistnok ikke bemærket, at vort Vædringsforslag slutter sig ikke til det første „udlægges“, som findes i 2den Linie af Paragrafens andet Stykke, men derimod til Ordet „udlægges“, hvor det møder anden Gang i samme Linie, saa at, hvis Forslaget vedtages, vil Stykket komme til at lyde saaledes: „Bondejorder, der ere indtagne til Fjedsfov, maa ikke uden Indenrigsministerens Samtykke, atter udlægges til Agerbrug. Det bliver i saa Fald at iagttage, at Jorden igjen udlægges til Bondebrug“. Der er altsaa her ikke nogen Urigtighed tilstede, og jeg bemærker dette saa meget mere, som, hvis jeg ikke feiler, den høitæredede Formand sluttede sig til Indenrigsministerens Opfattelse og i den Anledning stillede et Spørgsmaal til mig, som jeg maatte ikke gav et ganske korrekt Svar paa. — En lignende Bemærkning fremkom med Hensyn til Vædringsforslaget til § 6 under Nr. 11 i dets Forhold til Forslaget under Nr. 12. Det mentes, at Ordet „Jordbrug“ burde ikke i Forslaget Nr. 11 foreslaas at skulle afløse Ordet „Eiendomme“ i andet Stykke, fordi dette Ord „Eiendomme“ efter vort Forslag under Nr. 12 til samme Paragraf ønskes udvorteret paa dette Sted. Det er ganske rigtigt,

at vi i Forslaget under Nr. 12 have foreslaaet, at Ordene: „som selvstændige Eiendomme — derover“ skulle afløses af „andre“, og forsaavidt dette bliver vedtaget, vil det altsaa ikke være Spørgsmaal om at forandre Ordet „Eiendomme“ til „Jordbrug“; men for det Tilfælde, at Forslaget under Nr. 12 ikke skulde blive vedtaget, er det vistnok i sin Orden, at der under Nr. 11 er stillet Forslag om ogsaa paa dette Sted at afløse Ordet „Eiendomme“, som man jo har fundet ikke er ganske korrekt, med et andet. Endnu skal jeg med Hensyn til den høitagede Indenrigsministers Udtalelser kun bemærke, at det har glædet Flertallet at høre, at han vil have sin Opmærksomhed henvendt paa Udskykningsloven, saa at man kan vente — for at bruge Ministerens egne Udtryk —, at Administrationen i Fremtiden vil tage Hæb i Seilene, hvorved det da, hvis denne Lov skulde erholde Sanction, vil opnaas, at der imellem Selveiergods og Fæstegods vil blive tilveiebragt større Lighed end den, der for Diebliffet er. Den ærede Indenrigsminister vil have bemærket, at Flertallet, og jeg tror her at kunne sige hele Udvalget, i Betænkningen netop har rettet en Hensigt til Ministeren i saa Henseende, og det kan ikke være os Andet end behageligt, at Ministeriet lover at tage vor Hensigt til Følge. Jeg vover at henstille til den høitagede Indenrigsminister, om ikke vor Hensigt burde tages til Følge paa den Vis, at vi kunde vente, at Ministeriets Tanker ad Aare maatte fik deres Udtryk i et Lovforslag; det vilde maatte være det korrekteste. Det har i saa Henseende virkelig været os meget tilfredsstillende at høre, at Ministeren mente at kunne gaa ind paa den Betragtning, som er gjort gjældende af Mindretallet i den af det foreslaaede § 3, idet jeg skal indrømme, at det er i fuld Overensstemmelse med vor tidligere Landbolovgivnings Opfattelse af Udskykning og Dmdeling og derfor vistnok vilde være en meget sund Behandling af dette Forhold, om det i Fremtiden blev at afgjøre ved en Landvæsenkommissionens Skjøn, hvorvidt det i de enkelte Tilfælde kunde tillades, at Hovedparcellen fik et mindre Omfang, end Udskykningslovens almindelige Regler ellers tilstede.